

מחמת אחד שיתיר על עשרה, כָּבֵא לִיפְעַ מִתְחַלְהָ דְּמִי – דומה הוא
לפועל העומד בתחילת עבודתו בשדה שודאי עליו לנטוע את
כולה. שהרי מתנאי הקבלנות שיטע את כל השדה, וקרקע
שאפשר ליטע בה אחד עשר נטיעות ראויה היא להיקרא שדה,
ובאילו הוא עדיין בתחלת המלאכה, וכיצד יטע אילן אחד וישאר
רוב שדה שאינו נטוע, ולפיכך חייב לחזור ליטע את כל הבוריות.
אבל עד רובע טנופת הוא דבר המצוי ורגיל בסאה ובאילו התנה
על כך, ויתכן שתמיד מלכתחילה נמחלת הכמות שעד רובע,
ובהחזור היתר על רובע קיים תנאו ליתן לו סאה ודיו.
שנינו במשנה: המוכר מִרְתָּא שֶׁל יוֹן וְכוּ', מקבל עליו הלוקח עשר
קוססות למאה. הגמרא דנה בדברי המשנה ומפרשת מתי מקבל
מהקוססות. מקשה הגמרא: חֵיבִי דְּמִי – איזה לשון אמר המוכר
לקונה בשעת המכירה שלכן מקבל 'עשר' קוססות, אִי דְּאָמַר לִיה, מִרְתָּא שֶׁל יוֹן
אני מוכר לך, סָתָם – בלי לציין מרתף מסוים שממנו
יספק לו את היין, קִשָּׁא – קשה להעמיד את המשנה באופן זה,
שבברייתא בהמשך הגמרא שנינו שבמקרה כזה נותן לו הכל מיין
יפה בלא קוססות. ואִי דְּאָמַר לִיה מִרְתָּא ז'ה' שֶׁל יוֹן – שציין לו
המרתף שממנו מוכר את היין, גם להעמיד כך את המשנה קִשָּׁא,
שמך הדין באופן זה הלוקח מקבלן אפילו היו כל החביות קוססות.
ואִי דְּאָמַר לִיה 'מִרְתָּא ז'ה' – בלא לציין שהמרתף שמוכר לו הוא
של יוֹן, גם כן קִשָּׁא, שכן באופן זה אפילו היו החביות חומץ גמור
על הלוקח לקבלן, כמבואר בברייתא בדלהלן.
דְּתִנָּא, האומר לחבירו מִרְתָּא שֶׁל יוֹן אֲנִי מוֹכֵר לָךְ, ולא ציין מרתף
מסוים, נִתָּן לוֹ יוֹן שְׂבֻלוֹ יָפָה בלי קוססות. אמר לו מִרְתָּא ז'ה' שֶׁל
יוֹן אֲנִי מוֹכֵר לָךְ, נִתָּן לוֹ את היין הנמצא במרתף זה אפילו היה
כולו קוסס כִּיֵּן הַמִּכְבֵּר בְּתַנּוּת שבושוק לפועלים ועוברי דרכים,
שאינם מדרקדים באיכות היין. אמר לו מִרְתָּא ז'ה' אֲנִי מוֹכֵר לָךְ ולא
הזכיר בדבריו שהוא של יוֹן, אֲפִילוּ בִּלְוֵי חוֹמֵץ הִנֵּיעוּ – המקח קיים.
ואם כן על מה נאמר במשנה שנותן לו עשר קוססות.
מתרצת הגמרא: לְעוֹלָם – באמת במשנה מדובר דְּאָמַר לִיה מִרְתָּא
שֶׁל יוֹן אֲנִי מוֹכֵר לָךְ סָתָם – בלי לציין מרתף מסוים, ואין להקשות
מהנזכר ברישא של הברייתא שבמקרה כזה נותן לו יין שכולו יפה,
וְתִנִּי בְּרִישָׁא דְּבִרְיָתָא – שיש להוסיף בדברי הרישא, וכך לשנות
בה. נותן לו יין יפה וּמְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר קוֹסְסוֹת לְמָאָה, וכפי שאמרנו
במשנה.
הגמרא מקשה על תירוץ זה: וּבְסָתָם – כשלא ציין לו מרתף מסוים,
גִּי – האם במקרה כזה הלוקח מְקַבֵּל עליו עשר קוססות, וְהָא תָּאֲנִי
כִּי תִיָּא בתוספתא (פ"ו ד"ה), הַמּוֹכֵר חֲבִית יוֹן לְחֶבְרִי – שאמר לו
חבית יין אני מוכר לך, בלא לציין חבית מסוימת, נִתָּן לוֹ יוֹן שְׂבֻלוֹ
יָפָה, וקשה שאם במכר מרתף סתם מקבל קוססות, מדוע המוכר
חבית לחבירו לא יהיה רשאי לתת לו חבית של יין קוסס. מתרצת
הגמרא: שְׂאֲנִי – שונה הדין במוכר חבית אחת, דְּבִלְוֵא חֶדְ הַמִּכְבֵּר
הוא – שכל היין הנמצא בה הוא מין אחד, שאם החל לקסוס הולך
וקוסס כולו, ומכיוון שמשמעות יין סתם הוא יין יפה, לכך עליו ליתן
גם יין שכולו יפה. אבל במרתף המתחלק לחביות רשאי ליתן גם
מקוססות.
לעיל תירצה הגמרא שכן יש לשנות ברישא של הברייתא, 'מרתף
של יין אני מוכר לך נותן לו יין שכולו יפה ומקבל עליו עשר
קוססות למאה. מקשה הגמרא על תירוץ זה: וְהָא תִנִּי רַב וְכוּ' –
היה שונה את זו הברייתא בְּדָבָר רַבִּי אוֹשִׁיעָא – בבית מדרשו של
רבי אושעיא, וכך נאמר בה, האומר לחבירו מִרְתָּא שֶׁל יוֹן אֲנִי מוֹכֵר
לָךְ ולא ציין לו מרתף מסוים, נִתָּן לוֹ יוֹן שְׂבֻלוֹ יָפָה – מבלי
קוססות. ואם אמר לו מִרְתָּא ז'ה' שֶׁל יוֹן אֲנִי מוֹכֵר לָךְ, נִתָּן לוֹ יוֹן
שְׂבֻלוֹ יָפָה וּמְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר קוֹסְסוֹת לְמָאָה,

הָתָם – במוכר בית כור, הֵן הָסֵר מִמֶּדֶת בית כור או הֵן יָתִיר על
מדה זו אֲמַר לִיה המוכר ללוקח בשעת המכירה, להורות שימחול
על מדה שאינה מדויקת, ואם לא שאמר לו כך, היה צריך להחזיר
כל תוספת או גירעון מועטים ככל שיהיו, שעל הקנאת בית כור
עפר נדברו ביניהם, ומזה שיותר מזה לא נכלל בקנין. מִיָּהוּ מחילה
זו לא נאמרה רק כאשר ההפרש ביתרון או החסרון הוא עד רִבְעֵי
לכל סאה, דְּלֹא חֲשִׁיב – שהיא כמות שאין לה חשיבות, אבל
כשההפרש יָתִיר מִרְבְּעֵי לכל סאה, כמות כזו חֲשִׁיב, ולא דברו
שימחול על כמות זו, דְּכִינֵן דְּתוֹן לִיה – מאחר שראויין כל הרובעין
לְאִימְרוּפִי בְּתַשְׁעָת קָבִין – להצטרף ולהיות יחד בין כולם תשעה
קבין תוֹנִי לָהּ אֶרְעָא חֲשִׁיבָתָא בְּאַפִּי נַפְשָׁא – הרי היא כקרקע
החשובה העומדת בפני עצמה ושתשעה קבין הוא שיעור המועט
בשדה] וְהָרָא – לפיכך כשעושה חשבון חזרנו לעיקר הדין ומחזיר
גם את הרובעין עצמן. אבל בפירות כיון שמצוי ורגיל שיהיה בהם
טנופת עד רובע, יתכן שמלכתחילה אינו תובע הכמות שעד רובע,
ואם אירע שנמצאה טנופת יתר על רובע די בכך שינפה לו רק
המותר.
נאמר (ויקרא כה יד), 'וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך
אל תנו איש את אחיו. ומכאן שאסור למוכר או לקונה להנות
האחד את חבירו ולרמותו. ומבריייתא בהלכות הונאה שמביאה
הגמרא היא רוצה להוכיח כלשון הראשון שמעיקר הדין מחזיר
את כולו: תָּא שְׂמַע, הַאֲנִינָא – (התרתמית) כששיעורה פחות מִשְׁתוֹת
[מ-ששתית] משווי המקח, נִקְנָה המקח מיד ולא צריך להחזיר
האונאה, וכשהאונאה יוֹתֵר מִשְׁתוֹת, כָּמֹל מִקָּח – ושניהם יכולים
לחזור מהמכירה. וכשהיא שְׁתוֹת, קִנָּה – נקנה המקח ואין אחד
מהם יכול לחזור בו, וּמִחְזִיר הַמֵּאנָה את כל הַאֲנִינָא. וקשה בשתת
או אפילו יותר משתות אֲמַאי יחזיר כל האונאה או יבטל המקח,
לִיָּהֲרֵר – יחזיר רק חלק מהאונאה עַד שתעמוד זו על פחות מִשְׁתוֹת
המותר, ויתקיים המקח, ובהכרח שְׂמַע מִיָּהוּ מהבריייתא כלשון
ראשון, שֶׁל חֵיבִי דְּבָעֵי לְאַחֲזִירָא, בִּלְוֵא הָרֵד – שכל שצריך
להחזיר, מעיקר הדין עליו להחזיר הכל.
דוחה הגמרא: הָכִי הִשְׁתָּא – וכי ניתן לדמות המחילה באונאה
למחילת טנופת, והלא הָתָם – באונאה, מִעִיקָרָא – בעת המכירה
שְׁוֵה בְּשֻׁה – סכום הדמים שניתן שוה לערך החפץ במדויק, כך
אֲמַר לִיה המוכר ללוקח ולכן התרצה וקנה חפץ זה, ולפיכך מעיקר
הדין גם בפחות משתות היה צריך להחזיר את האונאה, מִיָּהוּ
שיעור של פחות מִשְׁתוֹת, לֹא יִדְעֵה בְּמִנָּה – אינו ניכר במקח
ודומה ל'שוה בשוה' שהתנו, וּמִחְזִיר אֲנִינִשׁ – ודרך אדם למחול על
אונאה זו, וכשהאונאה שְׁתוֹת, יִדְעֵה – היא ניכרת במקח וְלֹא מִחְזִיר
אֲנִינִשׁ – ואין אדם מוחל על אונאה הניכרת, וכשהיא יָתֵר מִשְׁתוֹת
שהשינוי משהו בשוה גדול כל כך, מִקָּח מְעוֹת הוא וּכְמֹל מִקָּח,
אבל טנופת מצויה בפירות עד רובע, ויתכן לומר שתמיד
מלכתחילה נמחלת הכמות שעד רובע, ואם אירע שנמצאה
טנופת יתר על רובע די בכך שינפה לו רק המותר.
עוד ראויה ללשון ראשון: תָּא שְׂמַע, פועל הַמְקַבֵּל שֶׁדָּה מְחִבְרו
בשכר, לִיפְעַ בכוחה אילנות, חֲרִי זֶה – בעל השדה מְקַבֵּל עָלָיו
גירעון של עֶשֶׂר בּוּרִיּוֹת – נטיעות שאינם עושים פירות, לְמָאָה –
לכל מאה שנטטעו, ואין הפועל צריך לנטוע אחרים במקומם,
שבעל השדה מוחל, שכן דרך האילנות שיהא בהן בוריות בשיעור
זה. היו יותר מִכָּאֵן – יותר מעשרה בוריות, מְגַלְגֵּלִין עָלָיו אֵת הַכֹּל
– שיחליף את כל הבוריות, ואין די שיחליף את היותר על עשרה.
והרי ראויה ללשון ראשון, שכל שצריך להחזיר, מן הדין עליו
להחזיר הכל.
דוחה הגמרא: אֲמַר רַב הוּנָא בְּרִיה דְּרַבִּי יְהוֹשֻעַ, אין להוכיח
מנטיעות, שכן כָּל יָתֵר מְכָאֵן – כל שצריך לחזור וליטע אפילו

בבא בתרא דף צה עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עזר והדר" (ליום חמישי) רלה

1 כן מְבַרְיָתָא שהובאה לעיל בתחילת הסוגיא דְּקִתְנִי בה באופן
2 הראשון, אמר לו מִתְּרַף שֶׁל יוֹן אֲנִי מוֹכֵר לָךְ, נוֹתֵן לוֹ יוֹן שְׂבֹלוֹ
3 יִפֹּה, וְאִיקִימָנָא – והעמדנו לעיל דברי ברייתא זו דְּלֹא אָמַר לִיה
4 המוכר שהיין לְמִקְשָׁה, שכן מטעם זה נאמר שם בבבא השניה,
5 שמרתף 'זה' של יין נותן לו יין הנמכר בחנות, וכשם שבבבא
6 השניה מדובר שלא אמר למקפה כך גם ב'מרתף של יין' סתם
7 והנזכר בבבא הראשונה מדובר בלא שאמר למקפה ומכאן שגם
8 כשלא אמר מקבל יין שכולו יפה.
9 מקשה הגמרא: וְלִמָּאן דְּדִיִּיק מְדַבֵּר וְכִיד שֶׁמִּקְבֵּל, קִשְׁיָא כִּיצַד יִישַׁב
10 את דברי הַבְּרִייתָא של תחילת הסוגיא, ש'נותן לו יין שכולו יפה'
11 גם שלא אמר למקפה. מתרצת הגמרא: לדעתו תְּפִיזִי מְחַפְּרָא –
12 חסר בדברי הרישא של הברייתא וְהָכִי קִתְנִי – וכך צריך לשנות
13 בה, בְּמָה דְּכָרִים אֲמֹרִים שֶׁמִּקְבֵּל יין שכולו יפה, דְּאָמַר לִיה המוכר
14 ללוקח שהיין ראוי לְמִקְשָׁה, הָא לֹא אָמַר לִיה שהיין ראוי לְמִקְשָׁה,
15 אכן מְקַבֵּל עליו עשר קוסטות, וכפי ששינו בברייתא של רב זביד.
16 ומסיימת הברייתא: וּמִתְּרַף 'זה' שֶׁל יוֹן, וְלֹא אָמַר לִיה שראוי
17 לְמִקְשָׁה, נוֹתֵן לוֹ יוֹן תְּנַמְכֵּר בַּחֲנוּת.
18 הגמרא ממשיכה ומקשה: וְלִמָּאן דְּדִיִּיק מְבַרְיָתָא שאינו מקבל,
19 קִשְׁיָא דְּרַב זְבִיד – כיצד יישב הברייתא של רב זביד דְּאִיקִימָנָא –
20 שמאחר שהעמדנו דְּאָמַר לִיה שהיין לְמִקְשָׁה, הָא – הרי שמדויק
21 שאם לא אָמַר לִיה לְמִקְשָׁה, מְקַבֵּל. מתרצת הגמרא: לדעתו גם
22 הברייתא של רב זביד סוברת שהוא דִּיִּיק דְּאָף עַל גַּב דְּלֹא אָמַר לִיה
23 לְמִקְשָׁה, אלא אמר לו מרתף של יין סתם, וְהָא מְקַבֵּל, וְהָא
24 דְּאִיקִימָנָא – ומה שהעמדנו בברייתא זו דְּאָמַר לִיה לְמִקְשָׁה, זהו רק
25 במקרה של הבבא השניה, והוכרחנו לכך מִשּׁוּם דְּקִשְׁיָא זֶה אִיזֵה –
26 שאם לא כן היה קשה לנו סתירת הברייתות בענין מרתף 'זה' של
27 יין וכאמור לעיל, אבל במרתף של יין סתם, לדברי הכל גם אם לא
28 אמר למקפה, יתן לו יין שכולו יפה בלא קוסטות כלל.
29 דין יין שנעשה ריחו כשל חומץ ועדיין יש לו טעם יין: אָמַר רַב
30 יְהוּדָה, יוֹן תְּנַמְכֵּר בַּחֲנוּת, אף שריחו חומץ, כיון שיש לו טעם יין
31 מְכַרְכֵּן עָלָיו בּוֹרָא פְּרִי הַגֶּפֶן, וְרַב חֲסֵדָא אָמַר, נָפִי חֲסֵדָא דְּאִיקִרִים –
32 יין שהחמיץ לָמָּה לִי – לשם מה יבכר עליו בורא פרי הגפן, אלא
33 מאחר שריחו חומץ דינו כחומץ ומכר עליו שהכל נהיה בדברו.
34 מִיתֵיבִי – קשה על רב יהודה, מהברייתא (ברכות מ) המפרטת את
35 הדברים שברכתם 'שהכל', וכך שנינו בה, עַל הַפֶּת שֶׁעָפְשָׁה
36 ונתקלקלה אך עדיין ראויה לאכילת אדם, וְעַל הַיַּיִן שֶׁהִקְרִים –
37 שנעשה קוסט וקרוי להחמיץ, וְעַל תְּבַשִּׁיל שֶׁל מִינֵי מִזְוֹנוֹת שֶׁעָפְרָה
38 צוּרְתוֹ – שהחמיץ ופגם טעמו, ועדיין לא נתקלקל לגמרי, אִמְרַם
39 שֶׁהִכֵּל נִהְיָ בְּדָבָר, והרי מפורש שיין קוסט ברכתו 'שהכל', וקשה
40 על רב יהודה האומר שמכר עליו בורא פרי הגפן.
41 מתרצת הגמרא: אָמַר רַב זְבִיד, מוֹדֵה רַב יְהוּדָה בְּפִירָצָא דְּמִיּוּדֵן
42 אֶפְרָתָא – בברייתא זו מדובר ביין שקסט הרבה עד שגם בחנות
43 שבעיר אינו נמכר אלא בקרנות שבפרשת הדרכים, ששם יש
44 הרבה קונים לשתותו מיד ואינם מדקדקים בטיב היין, וכיון שגרוע
45 בטעמו יותר מיין הנמכר בחנות אף רב יהודה מודה שברכתו
46 'שהכל'.
47 אָמַר לִיה – שאל אֲבִי לָרֵב יוֹסֵף, הָא – הנה דעת רב יְהוּדָה שיין
48 הנמכר בחנות ברכתו 'בורא פרי הגפן', הָא – והנה דעת רַב חֲסֵדָא
49 שברכתו 'שהכל', מִרְכָּמָא מְכִידָא לִיה – כמי מהם סובר בבבא,
50 אָמַר לִיה – השיב לו, מִתְּרַף וְיִעָנָא – אני לומד הלכה זו מדברי
51 ברייתא הדנה בענין אחר,

1 וְהוּא אוֹצֵר שְׁשֵׁנו חֲכָמִים מְשַׁנְתִּינו – ועל האופן שאמר 'מרתף זה'
2 של יין אני מוכר אמרו במשנתנו 'מרתף של יין מקבל עליו עשר
3 קוסטות למאה', אך כאשר אמר לו 'מרתף של יין' סתם, אינו מקבל
4 הקוסטות, ואם כן קשה כיצד העמדת שבמשנה שנותן לו עשר
5 קוסטות מדובר 'במרתף של יין' סתם. מתרצת הגמרא: אִלָּא
6 מִתְּרַף יוֹן יֵשׁ לַהֲעֵמֵד בַּמִּקְרָה דְּאָמַר לִיה המוכר ללוקח מרתף
7 'זה' של יין אני מוכר לך.
8 הגמרא דנה בסתירה שבין שתי הברייתות שהובאו לעיל, ומקשה:
9 אמנם נתבאר דברי המשנה, אך קִשְׁיָא זֶה אִיזֵה – קשה הסתירה בין
10 הברייתות הדנות בענין מרתף 'זה' של יין אני מוכר לך, שבברייתא
11 של רב זביד שנינו שנותן לו יין שכולו יפה ורק עשר מתוכם
12 קוסטות, ואילו בברייתא בתחילת הסוגיא שנינו שנותן לו יין
13 הנמכר בחנות.
14 מתרצת הגמרא: לֹא קִשְׁיָא – אין כאן סתירה, הָא דְּאָמַר לִיה –
15 שהמוכר הוסיף ואמר ללוקח שהיין ראוי לְמִקְשָׁה – להטעים את
16 התבשיל, הָא דְּלֹא אָמַר לִיה שהיין הראוי לְמִקְשָׁה, ומבארת הגמרא
17 את דבריה: שבברייתא דְּרַב זְבִיד מדובר דְּאָמַר לִיה לְמִקְשָׁה, ויין
18 העומד להטעים את התבשיל הואיל ומשתמשים ממנו מעט מעט,
19 ועומד הוא זמן מרובה, צריכות רוב החביות להיות משל יין יפה,
20 ואילו בְּרִייתָא ששנינו בה שמרתף 'זה' של יין נותן לו יין הנמכר
21 בחנות, מדברת על מקרה דְּלֹא אָמַר לִיה לְמִקְשָׁה, ומה שהוסיף
22 המוכר בדבריו 'של יין' כוונתו שאינו נותן לו חומץ.
23 הגמרא מסכמת את היוצא להלכה לשיטת רב זביד: הִלְכָּהּ לְדַבְרֵי
24 רב זביד, 'ביין סתם' שאמר המוכר מִתְּרַף שֶׁל יוֹן אני מוכר לך, ולא
25 ציין מרתף מסוים, וְאָמַר לִיה ללוקח שהיין ראוי לְמִקְשָׁה, נוֹתֵן לוֹ יוֹן
26 שְׂבֹלוֹ יִפֹּה – בלא קוסטות כלל. אמר המוכר מִתְּרַף 'זה' שֶׁל יוֹן אני
27 מוכר לך, וְאָמַר לִיה – והוסיף שהיין ראוי לְמִקְשָׁה, נוֹתֵן לוֹ יוֹן שְׂבֹלוֹ
28 יִפֹּה וּמְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר קוֹסְטוֹת לְמָאָה. אמר המוכר מִתְּרַף 'זה' שֶׁל
29 יוֹן וְלֹא אָמַר לִיה שהיין ראוי לְמִקְשָׁה, אם המוכר רוצה נוֹתֵן לוֹ הַכֹּל
30 גִּרְעָה כֹּשֶׁל יוֹן תְּנַמְכֵּר בַּחֲנוּת.
31 הגמרא חוזרת לדון ביין סתם, דהיינו במקרה שאמר לו 'מרתף
32 של יין אני מוכר לך': אִיבְעִינָא לְהוּ לְבִנֵי הִישִׁיבָה, אמר המוכר מִתְּרַף
33 שֶׁל יוֹן אני מוכר לך ולא אמר 'זה', כלומר שלא ציין מרתף מסוים,
34 וְלֹא אָמַר לִיה – וכמו כן לא הוסיף שהיין ראוי לְמִקְשָׁה, מֵאִי – כיצד
35 הדין במקרה זה, האם מכיון שלא אמר שראוי למקפה על הלוקח
36 לקבל עליו עשר קוסטות, או מאחר שלא אמר לו 'זה' צריך לתת
37 לו יין שכולו יפה. משיבה הגמרא: פְּלִיגִי בֵּה רַב אֶחָא וְרַבִּינָא, חֵד
38 אָמַר, שְׂכִיזֵן שלא אמר שהיין ראוי למקפה הלוקח מְקַבֵּל עֶשֶׂר
39 קוֹסְטוֹת, וְחֵד אָמַר, לֹא מְקַבֵּל מִהַקְּסוֹסוֹת, אלא נותן לו יין שכולו
40 יפה.
41 הגמרא דנה כיצד לפי מחלוקת אמוראים זו מתפרשות הברייתות
42 שהובאו לעיל, ומבארת: מָאן דְּאָמַר מְקַבֵּל עָלָיו עֶשֶׂר קוֹסְטוֹת, דִּיִּיק
43 – למד דין מקרה זה מְדַבֵּר וְכִיד – מדקדק דברי הברייתא של רב
44 זביד, דְּקִתְנִי ברישא, אמר לו מִתְּרַף שֶׁל יוֹן אֲנִי מוֹכֵר לָךְ, נוֹתֵן לוֹ
45 יוֹן שְׂבֹלוֹ יִפֹּה, וְאִיקִימָנָא – והעמדנו לעיל שהברייתא מדברת
46 דְּאָמַר לִיה המוכר שהיין ראוי לְמִקְשָׁה, שכן מטעם זה נאמר שם
47 בבבא השניה שבמרתף 'זה' של יין נותן לו יין שכולו יפה מלבד
48 עשר קוסטות, והרי שיש לדייק מכאן, מִטְּעָמָא שנותן יין שכולו יפה,
49 משום דְּאָמַר לִיה לְמִקְשָׁה, הָא לֹא אָמַר לִיה לְמִקְשָׁה, מְקַבֵּל עָלָיו
50 הלוקח עשר קוסטות ואף שלא אמר המוכר מרתף 'זה'.
51 וּמָאן דְּאָמַר שגם כשלא אמר למקפה לֹא מְקַבֵּל, דִּיִּיק – דקדק לומר

העצה היעוצה להעדר הדאגות, הוא מידת הביטחון.